

PAARD ONTVOERD

CORIEN ORANJE

Callenbach

2. Ze is mijn liefje niet

‘Hé, Matthijs! Wist je dat je in de krant stond?’

Splinter komt de kamer binnengestormd, zwaaiend met het Nieuw Kamper Dagblad. Matthijs zit aan de ontbijttafel naar zijn kop thee te staren, zijn kin op zijn handen. Hij heeft vannacht meer dan een uur wakker gelegen omdat een stel halfgare studenten onder zijn slaapkamerraam een of ander raar lied stond te zingen, en hij probeert te bedenken op wat voor manier hij wraak zou kunnen nemen.

‘De krahant! Hallo! Wakker worden! Je staat erin!’

Ineens dringt het tot Matthijs door. ‘Wat? Staan we erin? Geef hier!’ Splinter houdt de krant achter zijn rug. ‘Met een mooie foto van jou en je liefje.’

Matthijs springt overeind. ‘Ze is mijn liefje niet. Geef hier!’

‘Eerst effe lezen hoor.’ Splinter slaat de krant open en loopt er snel mee weg. ‘Aha. Mooie kop. *Jeugdige Kampenaar en liefje redden paard van wisse dood.*’

‘Haha.’

‘Doe niet zo flauw, Splinter,’ zegt moeder, die met een beker thee in haar hand de eetkamer binnenkomt. ‘Geef die krant aan Matthijs.’

Matthijs grist de krant uit Splinters hand, en schuift zijn stoel achteruit om het artikel te kunnen lezen.

Lippizaner op Kinderboerderij Canteleer

Jeugdige Kampenaren redden slachtpaard van wisse dood

Hoe hij terecht kwam in een Poolse vrachtwagen met slachtvee is niet meer te achterhalen. 'Waarschijnlijk wist niemand dat het een Lippizaner was,' aldus Geesje van den Berg van Dierenopvangcentrum Kampen. 'Hij was in bijzonder slechte conditie toen hij hier kwam. Vel over been, een oogontsteking, ringworm. Zijn vacht zag er niet uit. Hij moet jarenlang verwaarloosd zijn geweest.'

Dat Pineut nog leeft, is in de eerste plaats te danken aan Matthijs Sleurink (11) en Tessa van der Vinne (11) uit Kampen. Zij wezen de chauffeur van de vrachtwagen de weg naar het slachthuis, en ontdekten toen dat er behalve koeien ook een paard werd uitgeladen.

Hun pogingen om het paard te kopen en daarmee van de dood te redden, liepen op niets uit. 'Hij stond al in de slachterij,' vertelt Tessa. 'Ze wilden hem niet meer verkopen. Maar toen ontsnapte hij.' De jeugdige Kampenaren gingen er op de fiets achteraan, en smokkelden het paard mee naar huis, waar ze het in de achtertuin van Matthijs stalden. Later hebben ze het naar het DOC gebracht, waar het liefdevol is opgevangen door Van den Berg en haar medewerkers. Matthijs haast zich om te zeggen dat ze eerlijk voor het paard hebben willen betalen. 'We hebben met de hele school geld ingezameld om hem te

kunnen kopen,' aldus Matthijs. 'Maar het slachthuis hoefde er niks voor.'

Dankzij de goede zorgen van de mensen van het Dierenopvangcentrum, de regelmatige bezoeken van de veearts, én de prima opvang en verzorging op Kinderboerderij Canteleer is de Lippizaner nu, ruim een jaar na zijn spectaculaire redding uit het slachthuis, weer in uitstekende conditie.

Gijs Boertien, beheerder van Canteleer, verklaart al heel wat aanbiedingen gehad te hebben van rijksholen en circussen die hem graag zouden willen kopen. 'Lippizaners kunnen tot op hoge leeftijd op topniveau presteren. Pineut zou in principe nog kunnen worden opgeleid tot hogeschoolpaard. Maar wij willen hem hier niet kwijt. Het paard heeft een traumatisch verleden en voelt zich hier duidelijk gelukkig. Dat vinden wij belangrijker dan geld.'

Naast het artikel staat een foto van Matthijs en Tessa met Pineut. 'Leuke foto, Thijs,' zegt moeder, die over Matthijs' schouder meekijkt. 'Je moet vragen of je een paar extra exemplaren mag.'

'Ja, moet je doen!' zegt Splinter. 'Leuk voor jullie kinderen, later!' Matthijs rolt met zijn ogen en steekt zijn vinger in zijn mond.

'Hè, Splinter,' zegt moeder geërgerd. 'Hou toch eens op.'

'Ach, hij is gewoon gefrustreerd,' zegt Joost, die twee jaar ouder is dan Splinter, en in de zesde klas van het VWO zit. 'Omdat ie zelf niet aan een vriendinnetje kan komen.'

'Hoe vaak moet ik het nou nog zeggen!' stuift Matthijs op. Hij slaat zo hard met zijn vuist op tafel dat de bekers rinkelen. 'Ze ís mijn vriendinnetje niet!'

De bel gaat, en er wordt driftig met de brievenbus geklepperd. Matthijs vergeet zijn broers en rent naar de voordeur om open te doen. Daar staat Tessa, in haar T-shirt en korte broek, een pet op haar hoofd, haar haar in een slordige paardenstaart er doorheen getrokken. Ze wappert opgewonden met de krant. 'Hé, Matthijs! Cool, hè? Heb je het gezien?'

'Ja.'

'We worden beroemd!'

Matthijs grinnikt. 'Ja hoor. Vast wel.'

'Hé, Tessa!' roept Splinter vanuit de kamer. 'Mag ik je handtekening?'

'Haha. Hé, ga je mee?'

'Waarheen?'

'Naar de kinderboerderij natuurlijk! De krant aan Gijs laten zien!'

Matthijs stapt op blote voeten naar buiten en kijkt naar de torenklok. 'Hallo! Het is pas tien voor acht. Ze zijn nog niet eens open.'

'Wedden van wel? Kom op!'

'Oké, oké.' Matthijs haalt een hand door zijn verwarde haar, en stapt met blote voeten in zijn sportschoenen. 'Ik moet effe weg!' roept hij naar de kamer. Voor zijn moeder kan protesteren, heeft hij de voordeur al achter zich dichtgetrokken.

De Broederweg ligt nog voor het grootste deel in de schaduw, maar je kunt nu al voelen dat het een warme dag gaat worden. Het waait nauwelijks, en de lucht is bleekblauw. Een merel fluit vanaf het dak van een huis.

‘Dat is nou altijd zo,’ moppert Matthijs terwijl ze onder de oude Broederpoort door het park inlopen. ‘De hele vakantie regent het en is het koud, en als we weer naar school moeten, dan wordt het ineens lekker weer.’

‘Huh?’ zegt Tessa verbaasd. ‘We hoeven nog lang niet naar school! We hebben nog een hele week!’

‘Een halve week. Het is al woensdag.’

‘Dus dan hebben we nog...’ Tessa telt op haar vingers. ‘... dan hebben we nog vijf hele dagen! We kunnen nog van alles doen, deze week.’

Matthijs kijkt met een moedeloos gezicht om zich heen in het groene park. Op het gras onder de treurwilgen zitten studenten van de kunstacademie te tekenen, grote mappen op hun schoot. Een keurige dame loopt voorbij met een hele tros witte, keffende poedeltjes, en een oude man, die aan het water staat, schudt een zak brood leeg voor de eendjes.

‘Kampen is zó saai,’ mompelt hij. ‘Er is hier echt niks te beleven.’

‘Wat een onzin!’ zegt Tessa. ‘Er is hier juist heel veel te beleven. We kunnen onze hut afmaken. Enne... we kunnen helpen op de kinderboerderij. En eh...’ Ze krabt aan haar hoofd. ‘Nou ja. Ik weet ook niet precies hoe, maar we moeten gewoon proberen om er een vet coole week van te maken. Zo cool dat we helemaal vergeten dat het de laatste week is.’

Matthijs slaakt een diepe zucht. Met de beste wil van de wereld kan hij zich niet voorstellen dat dit een vet coole week zal worden.

3. Spoedgeval

‘**Z**ie je wel dat ze nog dicht zijn?’ zegt Matthijs, als ze bij de kinderboerderij zijn aangekomen. Het hek is gesloten. Er is op het hele terrein nog geen mens te zien.

Tessa duwt tegen het hek en kijkt triomfantelijk achterom als het openzwaait. ‘Wát zei je?’

Matthijs haalt zijn schouders op. ‘Als Gijs boos wordt, is het jouw schuld.’

‘Waarom zou hij boos worden?’

‘Omdat we veel te vroeg zijn.’

Tessa loopt het erf op. ‘Wat een onzin! We zijn helemaal niet te vroeg.’

Kippen scharrelen rond op zoek naar voedsel, mussen en duiven fladderen heen en weer tussen het dak van de schuur en het erf. Een grote oranje kater springt van een picknicktafel af, en vanuit het hertenkamp klinkt de onheilspellende kreet van een nandoe. Maar de deuren van de boerderij en van de stal zijn nog dicht, de speeltuin is nog leeg en er is nergens een mens te bekennen.

Tessa zet haar handen in haar zij en kijkt rond, haar ogen tot spleetjes geknepen vanwege de felle ochtendzon. ‘Waar is iedereen?’

Matthijs laat zich aan een van de picknicktafels neerzakken. ‘Even denken, hoor. Eh... in bed, misschien?’

‘Misschien zijn ze al op het land. Gras maaien of zo.’

‘Ja hoor. Een dag nadat ze gehooïd hebben, zeker! Misschien zijn ze er nog niet omdat ze nog niet OPEN zijn of zo!’

‘Pfff. Jij wilt ook altijd gelijk hebben.’

In de verte slaat de torenklok acht langzame slagen. Matthijs laat zijn gezicht op zijn armen zakken. Tessa altijd met haar goeie ideeën. Waarom heeft hij niet eerst even ontbeten? Hij merkt nu pas wat een honger hij heeft. Hij lijkt wel gek dat hij hier naartoe

is gegaan zonder te eten. Alleen maar om een krant te laten zien die Gijs nu aan zijn ontbijttafel zit te lezen. Vastbesloten komt hij overeind. ‘Ik ga naar huis.’

‘Wát?’

‘Ik ben zo terug. Ik ga effe wat boterhammen halen.’

‘Boterhammen? Voor de geiten?’

‘Niet voor de geiten, dombo. Voor mezelf!’ Hij trekt zijn shirt omhoog, zet zijn handen in zijn zij en trekt zijn buik zo ver mogelijk in. ‘Zie je m’n ribben?’

‘Ah man. Zo mager ben ik ook als ik mijn adem inhoud.’

‘Kan wel zijn, maar ik wil eten. Ik moet een beetje aan m’n calorieën denken.’

‘Hé!’ Tessa kijkt verbaasd opzij. Er komt een gele bestelwagen met een paardentrailer het terrein oprijden. ‘De dierenambulance? Wat moet die hier nou? Zou er wat aan de hand zijn?’

Matthijs springt overeind. ‘Kom mee!’ Samen hollen ze achter de auto aan. De ambulance rijdt het erf over, tussen de boerderij en de kapschuur door, en stopt vlak voor het hek van de ponywei. Twee mannen met fluorescerend geel-grijze hesjes over hun shirt springen eruit.

‘Waar is de patiënt?’ vraagt een van hen, een dikke jonge man met een bijna kaalgeschoren hoofd en donkere wenkbrauwen. ‘O, ik zie het al.’

‘Patiënt?’ zegt Matthijs verbaasd. Hij kijkt naar de wei. De pony’s komen nieuwsgierig naar het hek toelopen. De schapen staan in de schaduw van een paar bomen te herkauwen, terwijl ze wezenloos voor zich uitstaren. Pineut, die achter in de wei aan het grazen is, heft zijn hoofd op en komt naar hen toedraven. Matthijs snapt er niets van. Welk dier zou er ziek moeten zijn?

‘Ja, die Lippizaner.’

‘Pineut? Maar – maar die is toch niet ziek?’

‘Koliek.’ De man met het kaalgeschoren hoofd kijkt met een bezorgd gezicht naar Pineut. Hij bijt op de binnenkant van zijn wang en mompelt iets tegen zijn collega. Die schudt zijn hoofd.

‘Het is te hopen dat ie het redt.’

‘Koliék?’ herhaalt Matthijs, terwijl hij naar Pineut kijkt. Hij heeft geen idee wat koliék is, maar het klinkt niet best. ‘Is dat erg?’

‘Maar hij ziet er helemaal niet ziek uit!’ roept Tessa.

‘Nee, dat is het verraderlijke met koliék. Je merkt niets aan het paard. Tot het te laat is. Het is goed dat jullie gebeld hebben.’

‘Wij hebben niet gebeld,’ zegt Matthijs. Verbijsterd kijkt hij toe hoe de andere man, een vijftiger met grijs haar en wijd uitstaande oren Pineut naar zich toelokt en hem een halster omdoet. De andere man laat ondertussen de loopplank van de trailer zakken.

‘We nemen hem snel mee naar de kliniek. Hij moet waarschijnlijk geopereerd worden.’

‘Wát?’ zegt Tessa ongelovig. ‘Pineut? Moet Pineut geopereerd worden?’

De jongeman met het kale hoofd laat zich van het hek afglijden en doet het open, terwijl hij Pineut met een hand bij zijn halster vast blijft houden. Pineut, die doorkrijgt wat er gaat gebeuren, stribbelt tegen. Hij bokt en briest, en schudt met zijn hoofd, zijn bovenlip hoog opgetrokken. De man met de flaporen schiet zijn collega te hulp en grijpt de halster aan de andere kant vast. Met de grootste moeite lukt het de ambulancebroeders om Pineut de loopplank op te drijven en hem in de trailer vast te zetten.

‘Maar dat kan toch niet!’ zegt Matthijs, die ineens beseft dat hij wat moet doen. ‘Jullie kunnen Pineut toch niet zomaar meenemen? Gijs is er niet eens bij!’

De dikke jongeman fronst. ‘Gijs?’

‘De beheerder! Jullie moeten echt even wachten. We gaan hem meteen halen!’

Tessa is al weg. ‘Niet weggrijden!’ roept ze. ‘Ik ben zo terug.’

De beide mannen kijken elkaar even aan. De man met de flaporen schudt zijn hoofd. Zijn gezicht staat ernstig. ‘Sorry, jongen, maar we hebben geen tijd te verliezen. Ik snap ook niet waarom de beheerder hier niet is, maar we kunnen niet op hem gaan wachten. Dit is echt een spoedgeval.’

‘We nemen contact op zodra we bij de kliniek zijn,’ zegt de ander, terwijl hij gaat zitten en het portier dichttrekt. De motor slaat aan, het zwaailicht begint te draaien en de auto rijdt het erf af, in de richting van de Europa-Allee. Vanuit de trailer klinkt woest gehin-
nik.

Tessa gooit haar handen vertwijfeld in de lucht. Dan draait ze zich om naar Matthijs en wenkt hem. ‘Kom mee! We moeten Gijs halen!’

Ze rennen rond over het erf en kijken overal. In de kapschuur, de geitenwei, de varkensschuur, de speeltuin, op de hooizolder, in de kantine voor het personeel. Er is nog steeds geen mens te bekennen. Waar is iedereen? Waar is Gijs? Hoe is het mogelijk dat hij weggegaan is bij Pineut, terwijl die zo ziek was? Waarom was hij er niet toen de ambulance kwam? Matthijs begrijpt er niets van. Gijs is er altijd als er iets aan de hand is. Er kan geen konijn bevallen, of hij is erbij. Hoe kan hij het af laten weten als er zoiets ernstigs aan de hand is? Dat is niks voor Gijs.

Een fietser komt het erf opgereden. Het is Frank, een van de nieuwe medewerkers, een jonge, boomlange vent met brede schouders en een sympatiek gezicht. Hij kijkt verbaasd op zijn horloge als hij Matthijs en Tessa opmerkt. ‘Goeiemorgen! En ik dacht dat ik vroeg was. Jullie komen zeker helpen bij het uitmesten van de stallen.’

Tessa grijpt hem bij zijn arm. ‘Frank!’ zegt ze hijgend. ‘Waar is Gijs?’

Frank zet zijn fiets neer en stapt af. Hij krabt aan zijn hoofd. ‘Gijs? Geen idee. Zal wel in zijn kantoortje zijn. Ik geloof dat hij vandaag de mestboekhouding wou doen.’

‘Mestboekhouding?’ roept Matthijs verontwaardigd. Hij kan het niet geloven. Hoe kan Gijs achter de computer gaan zitten werken als een van de dieren zo ziek is?

Frank grinnikt. ‘Tja, het is shitwerk, maar iemand moet het doen.’

Tessa en Matthijs rennen het kantoor binnen. Maar Gijs is er niet.

Tessa is het kantoor alweer uit. 'Misschien is hij thuis!'

Ze rennen naar het voorhuis, waar Gijs woont, en bellen aan. Een meisje van een jaar of vijftien doet open. Het is Anna, de dochter van Gijs. 'Is de dokter er al?' vraagt ze gejaagd.

'De dokter?' zegt Matthijs. 'Je bedoelt de dierenambulance? Eh... ja, die was hier, maar...'

Anna onderbreekt hem. 'Nee, niet de dierenambulance! De dokter! Mijn vader is ziek. Hartstikke ziek. Hij heeft verschrikkelijke buikpijn.'

